

„Vakar buvo machankės po tūso „Eldorade“. Prisikniso du urlaganai iš Vileikos prie krantinės. Mes irgi buvom dviese – viskas pagal paniatkes. Aišku, gavau gerą banke, grįžau su fingalu po kaire akim. Bet ir jiems pakrovėm malkų: vienam sugūrinau nosį, kitam išroviau kuokštą plaukų ir perplėšiau kurtkės rankovę... Tot, kto nosit Adidas... cha... Dabar po šulės varau tiesiai į namus, patėvis sako, iki Naujųjų nebeleis į „Eldoradą“. Jokių ratų! Muzonas – tik per TV, visoks šūdas iš UK Top 40. Vienas kitas normalus gabalas.. Gaila naujų lenarų – griūdamas pradrėskiau vieną kelį. Maldausiu mamos, kad uždėtų lopa – tokių nebegausiu niekur, paliubomu. Karoče, dar ką nors sugalvosiu, nebūčiau aš Myga! Reivas valdooooo!“

Pasirodo, jo vardas Myga – sušiktas reiveris, nusišaipė mintyse Giedra, užvertusi Remigijaus dienoraštį. Rašytas 1995-aisiais – Remyga turėjo būti devintokas. Ne per seniausiai, tvarkydama ant koridoriaus spintos suverstą šlamštą, rado krūvą jo mokyklinių sąsiuvinų – pradėjo rašyti būdamas aštuntoje klasėje, jei ne anksčiau, ir tęsė „rašytojo“ karjerą iki pat mokyklos baigimo. Įrašai – gan nuoseklūs, suraityti kas dvi tris dienas, visuose – tipiškas Remygos *bazaras*...

Giedra į tuos sąsiuvinius įniko kaip reikiant – štai ir dabar vos spėjo nukelti pavojingai burbuliuojančios avižų košės puodo dangtį. Viena ausimi girdėjo, kaip kambaryje siaučia sūnūs: mažėlis penkiametis Vytis karščiaavo, ta proga dešimtmečio Kastauto irgi neleido į mokyklą.

Ir ko ten tįstis be reikalo?

Jos Remyga – puikus pavyzdys, kaip iš nesisteminio žmogaus bando padaryti sisteminių. Jei ne mokykla, buka motina ir *pieglušis* patėvis – galbūt jis šiandien būtų buvęs pasaulinio garso didžėjus – DJ Tiesto, Armin Van Buuren ar Avicii lygio...

Ji įsisvajojusi atsiduso, krėsdama į dubenėlius košę ir ant viršaus uždėdama po didelį šaukštą juodųjų serbentų uogienės. Įsivaizdavo Remigijų, stovintį sausakimšos arenos viduryje ant pakyls su ausinėmis, ritmingai trypčiojantį vietoje ir miksuojantį. Per pliką įdegusį jo viršugalvį švysčioja įvairiaspalvių prožektorių šviesos, minia siaučia priešais sceną – nelauktai gimusi vizija privertė sukrizenti.

Jos Remyga – aukštas, anksti ties kakta pradėjusiais retėti plaukais, dėl to nuo dvidešimt septynerių skutasi plikai. Jam labai tinka, trisdešimties, kai jiedu susipažino, jis buvo pašėlusiai gražus bernas, dievaži... Greitai įdeganti jo plikė vasarą blizgėdavo – Giedra pajuokaudavo, kad ant pakaušio atsispindi dangus su visais debesėliais. Ryškiais rankų ir krūtinės raumenimis, lieknas, vaikščiodavo kiek linguodamas į šonus, tarsi šoktų. Šiltas pilkų akių žvilgsnis ir puslankiu aplink jausmingai išlenktas lūpas susimetusios raukšlės. Bet užvis

labiausiai Giedrą visuomet žavėjo Remygos... nosis. Rimtai! Ji dar sykį patyliukais susijuokė – na, ar nekeista? Ilga, tiesut tiesutėlė, kiek lenktu galu – tikra strėlė veido vidury!

– Valgyt! – šūktelėjo visa gerkle įsisiautusiems berniukams, atsitokėjusi iš savo svajų.

Dar prieš pusvalandį mažasis gulėjo kaip lapas, vos tik numušė temperatūrą – vėl atgijo ir nestygsta vietoje.

– Ką valgysim? Vėl košė? Fui, – vyresnysis, sėsdamas prie stalo, nepatenkintas suraukė nosį.

Giedra nekreipė į jo repliką jokio dėmesio. Atsivertė sąsiuvinį ir toliau nagrinėjo penkiolikmečio Remigijaus ranka prikeverzotus įrašus.

– Ką ten skaitai? Iš ko juokiesi? – pasmalsavo Kastautas.

– Ai, nieko, šiaip.

Ji greitai užvertė sąsiuvinį ir apvertė kita puse. Be reikalo – ant nugarėlės puikavosi juodu flomasteriu nupieštas didelis išpūstas varvantis falas. Giedra sugriebė sąsiuvinį ir įkišo į virtuvės stalčių, kuriame laikydavo receptus ir kulinarines knygeles. Kastautas – pastabus ir sumanus savo amžiui, jau daug ką gali perkrimsti ir suvokti reikalo esmę. Todėl ji turėjo būti itin budri, kad vaiko nepasiektų tam tikra informacija apie tėvą.

Tiek to – paskaitinės juos sumigdžiusi, juk turi biuletinį, rytoj galės išsimiegoti.

Vaikams be ypatingo apetito kabinant košę, Giedra pagalvojo, kad kažin kur išgaravo tas džiuogesys. Jaudinanti susitikimo su Remigijum nuojauta – nebe tokia, kokia turėtų būti, likus vos mėnesiui iki jo išėjimo.

Turint galvoj, kad kantriai laukė beveik penkerius metus, tai buvo labai keista. Per tą laiką spėjo gerokai paauginti vaikus, ypač – Vytį, kuris tėvo netgi dorai neatsiminė. Žinojo tą patį, kas buvo kalama į galvą ir Kastautui – tėtukas dirba dideliame kroviniame laive, plaukiojančiam kažkur aplink Afriką, ir negali iš to laivo taip paprastai ištrūkti, kad juos aplankytų.

Kad vaikų nepasiektų nereikalinga informacija apie griežtojo režimo pataisos namuose „plaukiojantį“ tėvą, Giedra negailestingai apribojo santykius su savo tėvais, beveik visomis draugėmis – tiesa, ne kažin kiek jų ir liko, kai susidėjo su Remigijum, dar daugiau nubyrėjo, kai jis iškeliavo į zoną.

Likimo ironija – antrieji pataisos namai, kuriuose dabar „atostogavo“ Remyga, buvo visai šalia jų kuklaus daugiabučio – toje pačioje gatvėje ant kalno.

Dėkui Dievui, bent pro langą nesimatė jų sienos. Tačiau vesdama Vytį į darželį, turėdavo pro juos praeiti. Jei užtekdavo laiko, specialiai eidavo aplink, dvigubai ilgesniu keliu, kad nereiktų pėdinti palei tą šiurpų statinį, apraizgytą spygliuota viela.

Giedra dėbtelėjo pro virtuvės langą – ilgai nenumetantis lapų senas kasas nusvarinęs karklas vidiniame kieme, gretimo namo purvinai pilkos sienos kraštas, tolėliau – didelis plytinis daugiabutis, kuriame išdalyti socialiniai būstai ir kraštas kalno, nuo kurio kaip nuo delno išsipleikia visas Vilnius. Svetainės ir vaikų kambario langai atgręžti į nuolatos užiančią

gatvę – tos pusės langus ji atverdavo tik aptykus eismui.

Dėl šio buto Giedra turėjo būti amžinai dėkinga Remygos motinai ir patėviui, nevengiantiems to priminti menkiausia pasitaikiusia proga. Suprask – jų marčia atbidzeno plika basa ir gavo viską, apie ką jauna mergina tegali svajoti.

Aha. Tai, kad ji, vos dvidešimt vienerių, su pilve jau besivartančiu Kastautu, „suvystė“ jų išdykauti su psichotropinėmis medžiagomis [pratusį, visu dešimtmečiu vyresnį „berniuką“ ir tebelaukia iki šiol, augindama jo sūnus – vieni niekai. Kad beveik atsiskyrė nuo savo tėvų ir atsisakė minčių apie mokslus vien iš meilės savo ir Remigijaus vaikams – irgi nieko tokio.

Darbas pašto skyriuje, beje, visai netoli namų, Remygos tėvų nuomone, ganėtina neblogo karjera tokiai galvotai merginai kaip Giedra.

Ji nejučia ėmė niauktis: išvarė sūnus į vonią valytis dantų, išplovė lėkštes ir sudėjo į džiovyklę. Tada įnirtingai ėmė šveisti kaitlentę – susinervinusi turėdavo įprotį griebtis kokių nors ruošos darbų.

Ant mikrobangų krosnelės krašto ėmė vibruoti mobilusis. Mikliai nusimovusi gumines pirštines, Giedra atsiliepė.

Skambino Gaja – jos dvynė sesuo.

– Alio.

– Labas. Aš – iš oro uosto. Tuoj lipsiu į lėktuvą.

– Kur dabar? – abejingai paklausė Giedra.

Ji buvo pratusi prie dažnų sesers kelionių – Gaja sėkmingai dirbo didelėje įmonėje pardavimų vadove ir be paliovos zujo po visą pasaulį: seminarai, mokymai, konferencijos. Smagios turistinės kelionės.

Giedra sėdėjo prie stalo įbedusi žvilgsnį į pirštinių nuspaustą kairę plaštaką be manikiūro ir įsivaizdavo seserį – energingą, žvitrių judesių, visuomet tvarkingai pakirptais kaštoniniais plaukais, subtiliu makiažu, išryškinančiu tamsias išplėstas akis. Jos turėtų būti viena kitos atspindys – identiškos dvynės. Prispaudusi telefoną prie ausies, Giedra, tarsi drąsindama save, priėjo prie koridoriaus veidrodžio: nušiuurę senokai kirpti tamsūs plaukai, suimti į uodegėlę viršugalvyje, spuoguota kakta, blyški veido oda, po dviejų gimdymų išplatėję klubai ir atsikišęs pilvas. Jokios paslapties ar spindesio akyse. Portretą užbaigia baisus riebalais aptaškytas džemperis ir didelės odinės nuklaipytos šliurės. Negelbėja gerieji genai: nei išlenktos putlokos lūpos, nei aukšti skruostikauliai – jai trūksta bent jau poros naktų miego, kad seseris ir vėl painiotų.

Pasirodo, Gaja susiruošė į Italiją. Slidinėti.

– Su Pranu?

Gaja sekundei nutilo.

– Mes išsiskyrėm, – žvaliai išbėrė, tarsi tai būtų visiškai nereikšminga. – Beje, aš pasidariau tatuiruotę!

- Gal visai išprotėjai?! - rėkte išrėkė Giedra, neaišku, dėl ko piktindamasi - dėl skyrybų ar piešinio ant kūno.

- Klausyk, Giedruli, jau lipu į lėktuvą. Pasuksiu vėliau. Buččiau Vyčiukui ir Kasčiukui.

Gaja baigė pokalbį, nespėjus Giedrai nieko daugiau įterpti.

Nors jos gyveno labai skirtingai ir Gajai buvo ko pavydėti, Giedra nuoširdžiai mylėjo seserį. Visus tuos metus po išsiskyrimo, kai abi išėjo iš tėvų namų: Giedra - pas Remigijų, gimdyti vaikų ir vilkti kalinio sutuoktinės naštos, Gaja - baigti mokslų ir daryti svaiginamos karjeros, jos nebuvo atitolusios. Gaja buvo ta, kuriai Giedra galėdavo paskambinti vidury nakties ar išsiverkti ant peties. Gaja laikė už rankos, kai ji gimdė Vytį, Gaja nuoširdžiai sukdavosi sūnėnų gyvenime - kur kas dažniau nei seneliai. Gaja kas savaitgalį neprašoma atvilkdavo jai kuo didžiausią maisto produktų maišą, kad su berniukais galėtų pasilepinti skanėstais. Galiausiai, Gaja vienintelė Giedrai nepamokslavo dėl Remygos ir nesmerkė jos apsisprendimo.

Gaja buvo jos kūno ir kraujo dalis. Jos sielos dalis - Giedra jautė seserį, tarsi jos būtų surištos nematoma šilko virvele: timpt, timpt, ir jos susisiečia.

Giedra nuėjo pabučiuoti vaikų nakčiai - mažius jau parpė, o Kastautas per miegus suvebleno:

- Su kuo kalbėjai?

- Su teta Gaja, branguti, - prisėdusi ant lovos krašto, ji švelniai perbraukė per tankius sūnaus plaukus. Kastautas buvo tikras Remygos atspindys - aukštas, prakaulus. Ta pati ilga, tiesi nosis ir aukšta kakta. Gal tik akys labiau jos.

Giedra jautėsi bjauriai, išvijusi sūnus iš virtuvės ir nespėjusi prieš miegą pačiūčiuoti mažylio.

- Ką sakė?

- Skrenda... į Italiją. Slidinėti.

- Aš irgi norėčiau... kada nors.

- Būtinai. Kai tik grįš tėtė... - Giedra ūmai pasijuto labai nuvargusi.

Nuo visko: amžinai besitęsiančio laukimo, buvimo tėčiu ir mama, nekalto vaikų apgaudinėjimo, persekiojančios baimės, kad kas nors sužinos ir Kasčiui dėl tėvo įgels mokykloje...

- Mama, juk tėtis ne laive, tiesa? - Kastautas, išsibudinęs iš miegų, pasikėlė ant alkūnių ir įbedė į ją akis. Prietemoje atrodė kur kas vyresnis nei dešimties.

- Tiesa... - nutęsė ji, staiga suvokusi, kad sūnus visą tą laiką žinojo. - Bet greitai jis vėl bus su mumis. Pakentėkim dar truputį...

Kastautas nieko daugiau nesakė.

Grįžusi į virtuvę, ji stovėjo prie lango nedegdama šviesos ir galvojo apie Gają. Žinodama, kokia spontaniška ir užsispyrusi jos sesuo, numanė, kad ta kelionė, staigus išsiskyrimas su Pranu (juodu buvo kartu beveik aštuonerius metus), dar - kažkokia sušikta tatuiruotė - bus sesers rūpesčių pradžia. Jaudinosi dėl sesers - toji kartais gyvendavo tikėjimu, kad pasaulis lenkiasi jai po kojomis. Ne veltui Gaja - Žemės valdovė. Tai ne ji - apniukusi, buitinių rūpesčių

slegiama Giedra.

Vadinasi, nuo šiol juodvi su Gaja – jau kur kas lengviau atskiriamos. Anksčiau visi jas painiodavo. Tik artimiausi žinojo, kad Giedra – ta, su mažyčiu rudu apgamėliu už kairės ausies.

Negana to, kad Giedra savo pajuodusiais paakiais ir nevalyvumu neprisiveja kruopščiai puoselėjamo sesers kūno grožio, Gaja bus dar ir pažymėta...

Nespėjo paklausti, kur ir ką išsitatuiravo. Ir kokio velnio?

Na, bet tai panašu į Gają: sugalvojo – brūkšt ir pirmyn!

Et. Lyg pati kuo skirtųsi. Lyg ne ji galvotrūkčiais mestųsi į visokiausias abejotinas kvailystes.

Belieka tikėtis, kad Gajos tatuiruotė kur nors ant šiknos, o ne ant kaktos. Bus matoma vien jos išrinktajam – jei ne Pranui, tai kokiam kitam snobui – nelygu, ką ji vėl apkerės.

Tiesa, Pranas Giedrai visuomet buvo prie širdies. Giedra atsidususi gurkštelėjo karštos arbatos ir nusikeikė – nusiplikė liežuvį.

Išsitraukusi iš stalčiaus Remigijaus sąsiuvinį, pasidėjo priešais. Nekantravo apie tą jaunuolį sužinoti viską: kur šlaistėsi, apie ką svajojo, su kuo miegojo... Beje, juk net neįsivaizduoja, kiek jam buvo, kai prarado nekaltybę. Kokia kvaiša tapo jo pirmąja?

Keista, bet jos nekirbino pavydas dėl buvusių vyro panų. Giedrai atrodė, kad būtent „senasis“ Remigijus, Myga, buvo tas, kurį ji pamilo. Dėl kurio iki šiol aukojasi. Su kuriuo nebijojo susilaukti vaikų. Kuriuo tiki, nepaisant jo šlykščių paklydimų ir neangeliškų manierų... Ar jis grįš toks pat? Gal ir naivu tikėtis.

Perskaityti jo jaunystės dienų paistalus – jos misija, savotiškas būdas priartėti, perprasti jį ir dar sykį patikrinti save.

„Diskanas šulės aktų salėj. Penktadienio vakare. Karšta kaip pirty, kažkas dar pribzdėjo – nekokia romantika. Šokom lėtą taip susispaudę, kad jos papai įbesti tiesiai man į pilvą...“

*

Užsikėlusį elegantišką kelioninį odinį krepšį į bagažo lentyną, Gaja pro bendrakeleivius – porą su kūdikiu, greičiausiai dar nesulaukusių nė trijų mėnesių bejėgiu žmogeliuku, prasispraudė iki savo vietos prie lango. Dėdamasi maloni – abiem nusišypsojo, reikšmingai nužiūrėjusi jų spurdantį aukselį, mintyse riebiai nusikeikė. Ko tampytis su tais *leliais* po lėktuvus? Nejau bent poros metų negali patupėti namuose?

Be to, visai kitaip mintyse piešė kelionės pradžių. Vaizdavosi sėdinti prie superintelektualaus pašnekovo, būtinai užklausančio, kur link ji skrenda ir koks jos kelionės tikslas. Tuomet mąsliai atsakytų – pati nežinanti... Galbūt – atsitraukimas ir poilsis, galbūt – smegenų perkrovimas. *Restart*. Matė save, klojančią tam ypatingam pašnekovui savo gyvenimo įžvalgas – juk kartais smagu paatvirauti su pirmą ir paskutinį kartą sutiktu nepažįstamuoju.

Vietoj to, gavo tuodu bendraamžius, besiniurkdančius su naujai persislinkusiu gyvenimo centru.

Ką gi, Gaja visuomet buvo fantazuotoja. Gyvenimo gražintoja – puiki muilo operų scenaristė.

Tik šįkart jos fantazijos smarkiai prasilenkė su realybe: nuo pat suplanuotos iki smulkmenų kelionės pradžios su Pranu. Juk vyksta ne dviese...

O gal tai ir yra nuostabiausia?

Bene tūkstantą kartą šiandien žvaliai drąsino save, paimdama iš rankinės veidroduką ir priekabiai permesdama žvilgsniu veidą. Makiažas – kruopštus, oda – lygi, švytinti, nepriekaištingai išpurentas kaštoninis *kare* kirpimas, iki smulkmenų suderinta apranga – jaukus platus pilkas kašmyro megztinis stačiu kaklu, gulantis ant aptemptų juodų džinsų.

Aišku, Gaja, aišku. Šita kelionė – tik į gera. Tau jos ir trūko. Laisvės nuo žlugdančių įsipareigojimų ir nesėkmingo partnerio, tempiančio į dugną.

Kaimynų kūdikis tikrai pasirodė auksinis. Suknerksėjo tik kylant lėktuvui, paskui – ramiai užsnaudė motinos rankose.

Vaikai Gajai nebuvo naujiena. Visą laiką netoliese sukdavosi Giedros berniukai. Vytis – beveik kaip jos kūdikis, juk buvo pirmoji, paėmusi jį į rankas gimdykloje.

Taip, vienos iščios duoda daug, kitos – kol kas nieko apčiuopiamo, – mąstė Gaja, priglaudusi galvą prie liuko ir nejučiomis įsikandusi dešinio nykščio raudonai lakuotą nagą. Visuomet mėgo ryškų klasikinį manikiūrą.

Kita vertus, juk tai tokia atgyvena. Šnekos apie garsiai tiksinčius biologinius laikrodžius ir panašios nesąmonės.

Gal galėjo pasiimti kartu Kasčiuką. Vietoj Prano – vėl dilgtelejo Gajos sąžinė. Prakutęs vaikas – pats metas jam mokytis slidinėti. Tiesa, neaišku, ar Giedra būtų išleidusi. Ta perekšlė saugo savo viščiukus.

Gaja pasimuistė kėdėje, patogiau įsitaisydama. Atsirėmusi kairiu petimi į liuką, staiga atsiminė turinti pasaugoti tą kūno vietale, ant kurios dabar puikuoja naujas piešinys. Naujut naujutėlis, smulkia adatėle juodai įbraižytas, kruopščiai įterptas į jos nuo vasaros įdegio nespėjusį nublukti petį.

Po apsilankymo salone dažnai pagaudavo save, kad užsigalvoja apie tą keistą vyruką, palinkusį prie jos peties – tylų, santūriai besišypsantį iš po ilgos rudos prižiūrėtos barzdos, su fetrine skrybėle ir storos medvilnės marškiniais, užsagstytais iki pat kaklo. Atrodė it laiko mašina persikėlęs iš kokių 1930-ųjų. Netgi jo laikrodis, užsegtas ant dešinio riešo – ir tas buvo kažkoks neregėtas, antikvarinis, paaukuota siaura grandinėle ir baltu ciferblatu – dabar tokių beveik niekas nenešioja.

Gaja, iš prigimties temperamentinga atlapaširdė, tikėjosi bent jau nuotaiką palaikančio pokalbio apie orą, tačiau vyrukas buvo tylus. Vos vos rusenanti jo šypsena, nenuėinanti nuo lūpų, veikiau glumino, nei drąsino.

O ji tiesiog atsidavė! Atsidavė į jo rankas, jo meniniam eksperimentui – galima ir taip pasakyti.

– Baltojo vyno, – paprašė Gaja stiuardės.

Pastaruoju metu dažnokai ko nors pagurkšnodavo... Velnio p tą graužatį, velniop visas pasaulio graužatis: pirma, jai atostogos, antra, šįvakar iš Trevizo oro uosto tereikia išsukti į taksį iki viešbučio, trečia... Kas čia dar? Na, taip, be jokios abejonės, ji po skaudžių skyrybų.

Beje, galėtų prirašyti ir ketvirtą, ir penktą punktus – pasiteisinimų turi į valias. Gaja gukštelėjo vyno ir nuleido užuolaidėlę: pro langą matė aklina nakties tamsą.

Tądien anksčiau išsprūdusi iš biuro, ji be tikslo slampinėjo mieste.

„Karjeristė, pinigų vergė“, – skambėjo Prano „pagyrimai“.

„Pavydus nevykėlis“, – atsikirto įtūžusi Gaja.

Pyktis netiko jam prie veido – oi, kaip netiko! Trisdešimt trejų Pranas vis dar atrodė tarsi dvidešimties: ar ta nerūpestinga išraiška, ar poilgiai plaukai, krintantys abipus smilkinių, ar nuolatos lūpomis klajojanti geraširdiška šypsenėlė darė jį amžinu studentu. Kaip ir jo aprangos stilius: jis nuolat dėvėjo nutrintus studentiškus laikų džinsus ir mamos nertus žalsvus megztinius. O dar tie juokingi apvalūs Hario Poterio akiniai, su kuriais Gaja neprivertė jo atsisveikinti. Nebent užsiželdinęs kelių dienų rusvą barzdelę Pranas kiek suvyriškėdavo. Šiaip ar taip, juodu drauge visiškai nederėjo – jiedu atrodė kaip komiška porėlė.

Ką gi. Gali dabar nešioti tuos idiotiškus akinius ir naminus vilnonius megztinius, lai daro, ką panorėjęs. Jai nesvarbu. Jai – nė motais.

Juk darė viską ne tik dėl savęs – dėl abiejų: atkakliu darbu uždirbami pinigai buvo skirti jų buities gerinimui, kelionėms, vakarienėms restoranuose. Kukli Prano alga universitete nebūtų leidusi nė pusės tiek, kiek jie turėjo – jis dėstė bioantropologiją medicinos studentams. Trynimasis nušiorusiuose Medicinos fakulteto kabinetuose, kaulų kilnojimas ir čiupinėjimas, siekiant išgauti iš jų šimtmečių senumo paslaptis. Neįprasti moksliniai straipsniai, prie kurių jis prasėdėdavo kiauras naktis. Praną jo sritis nepaliaujamai žavėjo. Kas iš to?

Gal ir teisūs tie bobiškų žurnalų straipsniai, kuriuose peršamos mintys apie tai, kad kai kurie vyrai nepakenčia finansiškai sėkmingesnių moterų. Toksiški santykiai – kiek ji dar galėjo tamptis su tuo menkysta?! Gają savotiškai guodė „toksiškų santykių“ apibūdinimas. Juk tuomet išeina, kad ji – auka, o Pranas – jos kankintojas. Ji tiesiog išsilaisvino. Purptelėjo pasipurčiusi kaip paukštelis, ištrūkęs iš narvo. O narvas, beje, nebuvo auksinis. Net ne paausuotas.

Prieš kelias dienas bevaikščiodama, nepaisant to, kad iš visų jėgų stengėsi giliai kvėpuoti ir išleisti abejones sulig kiekvienu iškvėpimu, Gaja vėl pajuto prarandanti savitvardą. Dribo šlykštus, šlapias sniegas, ji vos neišsisuko kulkšnies, slystelėjusi dailiu aulinuku ant užsitraukusios balos. Staiga jos dėmesį patraukė jaukiai šviečiantys pusrūšio langai. Kiek pasilenkusi Gaja patalpos viduje išvydo merginą apnuoginta nugara. Už jos nugaros sėdėjo

raumeningas tatuiruočių meistras. Tarp merginos menčių kerojo galingas medis: plačiašakis buvo beveik ištatuiruotas, nuo jo šakų į visas puses sparnus skleidė paukščiai. Gaja sustingo vietoje, negalėdama atitraukti akių nuo piešinio – atšiauraus, įspūdingo, drąsaus. Dar kiek patrypciojusi nudrožė tiesiai prie laiptelių, vedančių link siaurų pusrūsio durų.

Wildest Dream Tattoo – skelbė ant salono durų ornamentiškomis juodomis raidėmis išraitytas užrašas.

Sutilindžiavo durų varpelis ir prie jos kaipmat prisistatė salono administratorė – graži garbanė su masyviu auskaru nosyje. Jai per kaklą iš po glaustinukės iki pat smakro rangėsi ryškiai mėlynas smulkių linijų piešinys.

– Jūs užsirašiusi? – paklausė ji Gajos.

– Ne, aš tik šiaip, tiesą sakant, norėčiau... Visados svajojau pasidaryti tatuiruotę.

Nieko panašaus – Gaja niekuomet nebuvo susimąščiusi apie jokią tatuiruotę. Tai jos tiesiog nedomino. Užėjo iš neturėjimo ką veikti – užkabino tas vaizdinys – merginai ant nugaros augantis medis. Pasmalsauti. Kas uždraus? Be to, juk niekas nepuls jos šiandien tatuiruoti – pavartys pavyzdžius, galbūt užsirašys ir nekiš daugiau nosies. Jei nenorės.

Auskaruotoji mergina pasiūlė Gajai patogų raudoną minkštasuolį ir padėjo priešais kelis storus nuotraukų albumus. Vargiai atitraukusi akis nuo didelio stilizuoto paveikslo priešais ją – nuogos didžiakrūtės merginos, kurios liemeniu vyniojosi nuožmi karališkoji kobra, o rankos, dengiančios suspaustas krūtis, buvo nutapytos tokiais pat kaip žvynais, ji atsivertė pirmąjį albumą. Pervertė be didelio susidomėjimo – iš kaukolių akiduobių augančios rožės, vilkai, tigrai, ereliai ir nasrus iššiepę drakonai jos visiškai nejaudino. Tačiau antrąjį vartė jau atidžiau: smulkiai, kruopščiai, grafiškai išbraižyti paslaptingi ornamentai traukė akį, tiesiog hipnotizavo. Atrodė, kad jie virpa ant odos.

– Na, kaip? Patinka mūsų meistrų darbai? – mirktelėjo akį nepastebimai prie jos palinkusi garbanė.

– Taaip... – nutęsė Gaja, – rinkčiausi šį meistrą – Aleksejų, – patikslino, atsivertusi albumo priešlapį su vardu.

– Geras pasirinkimas, – mergina iškėlė į viršų nykštį, – magiškas meistras. Palūkėkit, tuoj pažiūrėsiu, kada gali priimti.

Stodamasi Gaja suprato, kad klientai taip paprastai nepaleidžiami. Garbanė pervertė storą primargintą darbo kalendorių.

– Deja. Artimiausias laikas – tik po dviejų su puse mėnesio...

Gaja skėstelėjo rankomis.

– Užrašykite. Nors sunku tiksliai suplanuoti, ar galėsiu... – ji su palengvėjimu šyptelėjo.

Sulig ta akimirka atsivėrė gretimos durys ir į salono laukiamąjį išėjo aukštas rudabarzdis vyriškis.

- O, mes kaip tik registruojamės pas tave, - plačiai nusišypsojusi meistriui, administratorė suokalbiškai mirktelėjo Gajai.

Jau tuomet Aleksejus jai pasirodė kažkuo neįprastas: lyg ir neiššaukiančiai apsirengęs, lyg ir paprastų veido bruožų, bet kitoks. Tik dabar ima suvokti, kuo kitoks buvo Aleksejus.

- Dar vieną, - Gaja gražino tuščią taurelę vinguriuojančiai pro šalį stiuardesei.

Šio skrydžio metu vynas tikrai neblogai tirpo kraujyje, mintys lėtėdamos skrido iš paskos, kūnas maloniai sunko. Nebuvo, kas ją stabdo. O Gajai dažnai pritrūkdavo papildomo stabdžio. Įžeminančio, sugražinančio į realybę.

Na, tikriausiai kaip ir tą popietę, kai, užuot movusi iš *Wildest Dream Tattoo*, paklojus miglotą pažadą sugrįžti po poros mėnesių, ji klusniai nusekė Aleksejui iš paskos į jo darbo kampeį. Visi kiti meistrai salone dirbo toje pačioje patalpoje, kurios langai išėjo tiesiai į gatvę, o štai Aleksejus - atsiskyres ir užsidaręs - tik jis ir klientas.

Atsitik tu man taip, kad Aleksejus nesulaukė kliento, turėjusio pasirodyti tą dieną ir tą valandą, kai savo smalsią galvą į saloną turėjo laimės kyštelėti Gaja.

- Koks geras sutapimas! - kone vaikiškai sukrykštė garbanė administratorė.

Trauktis nebuvo vėlu - tikrai ne, bet Gają pagavo nenumaldomas azartas.

- Kokia jūsų vizija? - paklausė Aleksejus, pasisodinęs Gają nedideliame kambarėlyje su vieninteliu uždažytu langeliu.

Vizija - linksmi ir nenuobodžiai gyventi, mirti - vis dar gražiai, mintyse nusišaipė Gaja, balsiai atsakydama:

- Simbolis... harmonija, pradžia ir pabaiga... taika.

Padrika nesąmonė, atėjusi į galvą tuo metu. kažkas kažkur girdėta, matyta, skaityta... Greičiausiai - madinga.

Aleksejus sunėrė pirštus ir atrėmė į juos barzdotą smakrą. Tuomet ir ėmė pastebėti, kuo tas žmogus kitoks: manieros, apranga. Nepanašus į tatuiruočių meistrą - kur ten! Nepanašus į šiuolaikinį žmogų - stabtelėjęs laike ir nužengęs po pusės amžiaus.

Gaja, greitu žvilgsniu permetusi jo eskizus, tvarkingai įrėmintus ir sukabintus ant sienos, ėmė ir atsiminė tą slaptažodį.

- Mandala, - tučtuojau išpoškino, - noriu mandalos.

- Dabar jau truputį aiškiau, - šyptelėjo Aleksejus.

Kiek patylėjęs, nežiūrėdamas jai į akis, ėmė smulkmeniškai pasakoti apie mandalas, apskritimus ar kvadratus, vaizduojančius tam tikrą dvasinę tvarką. Mandaloje kiekviena mintis, sąvoka išreiškiama simboliu. Ratu visa apjunginama į vienovę, harmoningą visumą.

- Turbūt šneku tai, ką ir pati žinote, - staiga susigriebė Aleksejus, - kokios išraiškos ir formų mandalos norėsit?

Gaja, tuštindama antrą taurelę, pakėlė akis į žemėlapių kompiuterio ekrane, priešais. Liko skristi maždaug pusvalandį. Tada ji viena, lengvai apgirtusi, išlips ant gražiosios Italijos žemės

Trevizo oro uoste.

Tas momentas, kai Aleksejus jai ėmė plauti smegenis apie mandalose glūdinčią gilią prasmę – tuomet ir buvo pats laikas dėti į kojas! Ji dar pagalvos, juk tai – subtilus reikalas, per keletą minučių nenuspręs ir nesuras. Taip arba panašiai... Bet nebūtų ji buvusi Gaja.

– Pradžia ir pabaiga, harmonija, taika, meilė, – pakartojo Gaja ir užtikrintai pridūrė, – parinkite formas ir simbolius. Juk menininkas – jūs. Nustebinkit!

Ar ji – ne svajonių modelis? Leisti ant savo kūno braižyti visa, kas jam pasirodys tinkama. Nieko sau!

Negana to, iki paskutinės akimirkos neatsimerkė. Gulėjo ant kušetės, nusiėmusi megztinį, nusmaukusi vieną marškinėlių petnešėlę, kol jis plona adatėle ant peties kūrė pažadėtąjį kosmosą. Skaudėjo žymiai mažiau, nei ji tikėjosi.

Moterys iškenčia kur kas daugiau, – ironiškai pagalvojo ir nusipurtė, prisiminusi sesers gimdymą.

Mandala, tiesą sakant, pranoko jos lūkesčius – atsimerkusi po poros valandų išvydo ant kairiojo peties susiraizgiusią įmantrią kompoziciją – ratą, kurio centre iš taško sukosi spygliuota saulė, prie jos prisišliejęs mėnulio ragelis ir dar keturiomis eilėmis gulančios geometrinių figūrų pynės, besibaigiančios žiedlapius primenančiomis siaurėjančiomis viršūnėmis.

Ar verta graužtis? Ko išvis apie tai galvoja? Tarsi tuo piešiniu būtų pakeista jos tapatybė. Na, taip. Dabar ji – Gaja su tatuiruote. Kietesnė. Pagerinta Gaja.

– Po penkiolikos minučių leisimės Trevizo oro uoste. Numatomas atvykimo laikas – 23.35. Temperatūra Trevize vienas laipsnis šilumos. Dėkojame, kad pasirinkote mūsų avialinijas. Iki kitų susitikimų.

– Iki, – panosėj sumurmėjo Gaja, pasilenkusi susivarstyti batraiščių.

*

Praėjo dar kelios dienos, kol Giedra ir vėl rado laisvą valandėlę prisėsti prie reiverio Mygos užrašų. Vytis pasveiko ir grįžo į darželį, Kastautas – mokykloje.

Ji sėdėjo siuntų prikrautoje patalpoje, kvepiančioje klėjais ir kartonu, savo darbovietėje – pašto poskyryje, gurkšnodama kolegės paruoštą kavą. Darbas bjaurus, monotoniškas, neįdomus, bet bendradarbės ją mylėjo, o per trejus metus priprato prie skurdžios, nykios aplinkos, piktokų pensininkų, įgijo netgi vieną kitą ištikimą gerbėją – dažniausiai jais tapdavo pusamžiai vyriškiai, gyvenantys netoliese ir nors kartą per savaitę užsukantys pasilabinti ir ką nors nereikšmingo papliurpti. Nuo vieno tokio – labai įkyraus ir atkaklaus, Giedra dabar patyliukais ir slėpėsi, užsiglaudusi už krūvos neišrūšiuotų siuntų, su Remygos sąsiuvinium rankose, kol jos kolegė anapus durų priiminėjo klientus.

Tiesą sakant, jis tik dėjosi esąs kietas bičas. Pasisekimas tarp panų buvo neįspūdingas. Pasitikėjimas savimi – vidutiniškas. Septyniolikos ir vis dar nekaltas. Nė viena nepasirašė nei prieš, nei po *diskano*. Geriausiu atveju – vienas kitas *laižiakas* žaidžiant „Butelį“ klasėje. Ir juokeliai dar labai nekalti, vaikiški – kaip antai – primyžti į kibirą su vandeniu lentai valyti.

„Eldoradas“ tuomet taip ir užsirišo – patėvis uždraudė, o mamos sesuo, Frida, dar prigąsdino Remigijų, jog vieta, ant kurios jie nesidrovėdami trypia išokę į plačkelnes ir užsimaukšlinę gobtuvus – ne šiaip sau žemė. Tai žemė, kurioje trukdoma ilsėtis tūkstančiams žydų kaulų. Netgi pats Gaonas kažkada ten buvo palaidotas.

Giedra žinojo, kad Remigijus turi žydiško kraujo. Tik lašą, bet istorijos, susijusios su žydų tautos išlikimu, darė milžinišką įspūdį. Visos tos makabriškos šnekos, legendomis peraugusios slaptos Vilniaus vietelės. Paauglys, nors ir trumpam, sugrįžo namo. Akivaizdu iš jo įrašų – nukopijuoti įvairių dainų tekstai, gilyn į muziką, labiau į save.

Pusę penkių Giedra susiruošė pasiimti Vyčio iš darželio. Užsisagsčiusi Gajos dovanoto raudono ilgo palto sagas, ji leidosi žemyn gatve. Nutirpęs sniegas, balose šokančios nuogos medžių šakos, palei medžius pūpsančios šunų išmatų krūvelės, atšiaurus vėjas, įnirtingai besisukiojantis tarp namų, – viena iš tų dienų, kai negebi išvelgti nieko gero, ničnieko pozityvaus. Giedra mėgo ryškias spalvas, lygiai taip pat, kaip ir Gaja, tačiau ryškiai raudonas paltas tik dar labiau pabrėžė dienos nykumą.

Lįsdama po geležinkelio tiltu, pralenkdama pro šalį spūstyje vėžlio greičiu šliaužiančius dūmijančius automobilius, Giedra vėl atsiminė Remygos tetos pagraudenimą dėl trypiamų po Sporto rūmais žmonių kaulų. Kaulai, tarp kitko, juk Prano sritis.

Gal pasukti Pranui? Iš Gajos kol kas tyla. Vadinasi, nei vienos teorijos, dėl ko jie būtų galėję susipykti. Išsiskirti, pasak Gajos. Bet Gaja dažnai sutirština spalvas.

Giedra rankinėje šaltomis rankomis sugraibė telefoną. Jei jiedu skiriasi – gal Pranas nenorės su ja šnekėti?

– Klausau, Giedra, – kaipmat atsiliepė Pranas.

Ne toks jis žmogus – juo galima pasikliauti, Giedra žinojo.

– Klausyk, Pranai, – numykė ji lėtindama žingsnį, – gal galėtum kada užlėkti? Toks reikalas... Sugedo vonios jungiklis...

Dėl to jungiklio, tiesą sakant, nebūtų jo trikdžiusi dar porą mėnesių. Kartais šviesa įsijungdavo, kartais – ne. Su tuo gyventi buvo įmanoma. Giedra dažnokai Prano prašydavo sutvarkyti buities prietaisus – jam sekdavosi. Beje, Gajai tos vyro savybės nedarė jokie įspūdžio. Na, jei ji būtų bent mėnesį po vienu stogu praleidusi su Remyga, kuris nežinojo, kuria puse imtis plaktuko.

– Gerai, atvažiuosiu šįvakar, – neišsisukinėjo Pranas, – po devynių nebus per vėlu? Anksčiau niekaip, šiandien egzaminuoju...

– Tu – auksas!

Baigusi pokalbį, Giedra perėjo per gatvę ir, trumpindama kelią, pasuko per prekybos centro stovėjimo aikštelę. Pasiėmusi čiauškantį Vytį ir tarpdury rimtu veidu išklausiusi auklėtojos pastabą apie tai, kad jis šiandien iki raudonumo nužnaibė draugo ausį, ji pagaliau su sūnum patraukė namo. Žinojo, kad šiandien nepavyks išvengti kelio palei kolonijos pasienį. Tiesiog neturėjo laiko eiti aplink – Kastautas jau seniausiai vienas namuose, turbūt išalkęs. Ir bala žino, ką jis ten veikia.

Kai Remigijus pagaliau parsiras į namus – ji dės visas pastangas, kad jiedu kuo greičiau išsikeltų iš to „svajonių“ buto. Tegul jį pasiima godžioji Remygos mamytė su patėviu – atiduos, jei neleis parduoti. Juk dabar dirbs dviese, galės nusipirkti arba išsinuomos kitą, kuo toliau nuo šitos prakeiktos vietos – pilkos aukštos sienos, nutįsusios palei judrų kelią, nuo paties nacių šėtono paženklintų žydų fabrikais buvusių dviejų plytinių namų kaimynystėj.

Taip, tikrai paradoksalu. Viskas. Jos ir Remygos gyvenime: kalėjimas šalia, Antrojo pasaulinio karo meto masinė žydų kapavietė – gretimame kieme. Remigijus ne tik paauglystėje, pasak tetos Fridos, šokinėjo ant žydų kaulų, vaikystėje jis žaisdavo kieme, kurio senieji medžiai dar nebuvo pamiršę kraupių žudynių, lakstė ant žemės, į kurią po šaltais kastuvais atgulė keturi šimtai nekaltų vyrų, moterų ir vaikų. Ir čia jie toliau gyvena, čia pat, gretimam kieme, kaip ir kadaise Remyga, žaidžia jo sūnūs, o tų prakeiktų namų duris varsto žmonės.

Ne, ji taip nebenori. Nebegali. Bėgti. Kuo toliau. Pakeis mokyklą, jei reikės – pakeis viską. Kupina pykčio ir staiga apėmusio ryžto, paraudusiais skruostais, tempdama paskui save vaiką, Giedra bėgte užbėgo laiptais ir atrakino namų duris.

Į laiptinę tvokstelėjo svilėsių smarvė.

– Mama, aš norėjau mikrobanginėj pasispraginti *popkornų*, – teisinosi į koridorių išlindęs Kastautas, dar nepersirengęs po mokyklos.

– Kiek kartų tau sakyta, užtenka keturių minučių, – Giedra, neturėdama ūpo bartis, išsinėrė iš palto ir paskubomis nurengė Vytį. – Atidaryk virtuvės langą, išvėdink. Vakare užsuks dėdė Pranas. Persirenk ir apsitvarkyk!

Pranas atsirado kur kas anksčiau nei žadėjęs. Vaikai juo džiaugdavosi, ypač Vytis, – tikra vyriška kompanija buvo retenybė jų namuose. Pranas nusivilko trumpą pilką paltą ir nusiavė. Pro praplyšusią kojine kyšojo nykštys – Gaja būtų kaip reikiant jį išbarusi, dingtelėjo Giedrai. Aukštas, prakaulus, poilgiais garbanotais plaukais, visuomet geraširdiškos veido išraiškos, apsivilkęs juokingu megztuku su dviem pynėmis, užrasojusiais apvaliais akiniais, tikrai nesiderinantis prie visuomet pasitempusios, išsipusčiusios, dvelkiančios prabanga ir seksualumu Gajos. Nepaisant to, galvojo Giedra, lydėdama Praną iki vonios ir demonstruodama užsikertantį šviesos jungiklį, – aštuoneri metai drauge. Užtektinai, kad pažintum vienas kitą, prisiderintum arba...

– Jungiklis pasvilo, kitą dieną nupirksiu tau kitą, – nusišypsojo Pranas, stovėdamas virtuvės tarpduryje.

- Alkanas? - paklausė Giedra, šildydama paskubomis išvirtą daržovienę.

Nereikėjo ir klausti - žinojo, kad Pranas visuomet būdavo alkanas. Nors ir dirbo dėstytoju, savo gyvenimo būdu nebuvo nutolęs nuo studentų.

- Gaja Italijoje. Viena... - neišlaikė Giedra, Pranui iki paskutinio lašo pabaigus sriubą ir juokais ginantis nuo puldinėjančio iš visų pusių Vyčio.

Jis surimtėjęs gūžtelėjo pečiais.

- Taip. Pati nusprendė, dabar ji - laisva moteris. Bent jau nuo manęs laisva. Važiuoja, kur panorėjusi.

- Man gaila...

- Ir man, bet mes priartėjom prie to momento, - Pranas nusiėmė akinius ir ėmė valytis į megztinio apačią, - kai rimtai imi galvoti apie šeimą, vaikus, arba pati supranti...

Giedra galvojo, kad supranta. Gaja vis dar nenusiteikusi turėti vaikų ir gyventi sėsliai. O gal ją atgrasė nevykęs sesers pavyzdys - kas supaisys. Be to, ne kartą skundėsi Giedrai, kad Pranas gaišta laiką su savo mokslais, užuot nėręs į kokius nors rimtesnius reikalus. Jei jau imiesi keisti savo porininką... Tas visa apimantis nepasitenkinimas. Gal verčiau susirasti labiau tinkamą?

Giedra atsiduso. Nebuvo tikslo su juo aptarinėti keisto Gajos elgesio - kažkokių tatuiruočių ir panašiai. Savaime aišku, kad jis nenusiteikęs dabar jos linksniuoti.

- Rytoj vakare atvažiuosiu, - patikino rengdamasis koridoriuje Pranas. - Be to, jei kas - visados skambink. Nesvarbu, kokie mūsų santykiai su Gaja. Dėl manęs gali būti tikra.

Giedra jį stipriai apsikabino ir pasistiebusi pakštelėjo į šiurkštų skruostą. Akyse prisitvenkė ašarų.

„Sesuo nesupranta, ką praranda“, - mąstė ji, išleisdama Praną pro duris.

*

Prabudusi Gaja apsidairė - ne išsyk suvokė, kur esanti.

Ak, tiesa! Prabangusis *Continental*. Perbraukė pirštų galais per švelnius baltus satino patalus ir pasiražė, žiūrėdama į raitytą šviestuvą, apkabinėtą krištolo karoliukais palubėje. Vakar jautėsi taip, tarsi nebūtų skridusi patogiu lėktuvu gurkšnodama vyną, o zulinusi padus sportiniuose batuose ir sunkusi prakaitą piligrimų žygyje. Krito į lovą it pakirsta - neturėjo jėgų įdėmiau apsižvalgyti.

Gaja atidžiai apmetė akimis kambarį - medaus spalvos interjere surikiuoti pretenzingi foteliai, aptraukti dryžuotu audiniu, didžiulis apvalus veidrodis mediniais rėmais - tiesiai virš lovos, klasikinis šviesai rusvas parketas, ilgos lengvos užuolaidos, dengiančios išėjimą į balkoną. Viskas skoninga, elegantiška, nei per daug, nei per mažai - klasika su lengva *art deco* priemaiša. Tikrai nebūtų čia apsistojusį su Pranu, gali galvą guldyti, kad jis būtų išpeikęs

viešbutį, nė nepervertęs nuotraukų, užtektų žvilgsnio į kainas.

Gaja užsisakė kambarį paskutinę minutę prieš sėsdama į lėktuvą – tai buvo tarsi įrodymas sau, kad šį kartą pagyvens. Paišlaidaus be sąžinės graužaties, užuot varčiusis ant girgždančios lovos aptriušusiuose svečių namuose.

Atsistojusi visu ūgiu, kiek spyruokliuodama ant čiužinio, tarsi ruošdamasi atlikti salto, ji apžvelgė savo atvaizdą nuo galvos iki kojų veidrodyje virš lovos – susitaršę po miego rudi plaukai, nugulėtas žandas. Aha, dar tatuiruotė. Juoda dėmė ant kairiojo peties buvo svetima, it užklijuota, atrodė, kad patrauks ir nusiplėš tarsi vaikiškas lipdukas. Ne. Tas piešinys ją lydės visą gyvenimą – turės prie jo pritapti ir su juo sutapti.

Čia ne Pranas, kuriam dieną prieš kelionę lengvai ištarė „sudie“. Lengvai? Kažin, ar sau įmanytų įteigti, kad lengvai? Taip regždama mintis Gaja vis labiau irzo. Neišlaikė, nenulupusi nuo tatuiruotės poros pasišiaušusių šašiukų, nors priežiūros instrukcijoje tai buvo griežtai draudžiama.

Stryktelėjo nuo lovos. Įsisupusi į baltą viešbučio chalata, paslaugiai padėtą šalia lovos ir įsispyrusi į medžiagines šlepetes, atitraukė užuolaidą ir išėjo į balkoną. Oras buvo vėjuotas, diena šviesi, dangus ryškus ir visai nežemiškas. Iš balkono matėsi stogų bangos ir raudonai rudas kampuotas bokštas, išsikišęs tolumoje, beveik priešais – greičiausiai tai *Palazzo dei Trecento* bokštas, nusprendė Gaja.

Ji buvo iš tų žmonių, kurie prieš kelionę smulkiai išnagrinėja vietovę ir susipažįsta su jos istorija. Visai nesvarbu, kad Trevize praleis tik vieną dieną. Jau žinojo, ką ir kur apžiūrės. Gaja progiesmiu išskiemeno:

– *Via Cal-ma-ggio-re.*

Skambus pagrindinės senamiesčio gatvės pavadinimas. Gaja dievino muzikalią italų kalbą, mokėjo pagrindines frazes ir mėgdavo staisyti priešais veidrodį jas tardama.

Calmaggiore. Patrauks tiesiai tenai, iki Trecento rūmų ir Katedros, tuomet susiras *Fontane Delle Tette* – Krūtų fontaną, per šventes iš vieno spenelio laisvai liejasi raudonas, iš kito – baltas vynas.

Gaja šyptelėjo įsivaizduodama, kaip mėgautųsi pasakodama Pranui tokius dalykus. Ji visados mielai tapdavo jų kelionių gide – Pranas atidžiai klausydavosi lyg mažas berniukas, o Gajai patikdavo pasakoti. Pala pala... Antrą kartą šįryt mintyse išdygsta Pranas. Kreipiasi į jį, tarsi būtų pašonėje. Juk jis smirsta Vilniuje. Greičiausiai dabar varto studentų darbus arba... velniop jį! Dar sykį – velniop!

Gaja susikaupė, bandydama prisiminti keletą pykčiu aprūkusių momentų – dėl ko jiedu riedavosi, kas ją labiausiai erzino, kodėl Pranas bjaurus. Paskui, grįžusi iš balkono, nuo naktinio stalelio pagriebė viešbučio atmintinę – pusryčius serviuoja tik iki vienuoliktos!

Ji žvilgterėjo į mobiliojo ekraną. Rupūs miltai, pusė vienuoliktos! Ir praleistas Giedros skambutis. Žinutė: *sese, ar tu jau ten? kaip tu?*

Ai, atsakys vėliau. Paskambins mieste.

Gaja nebuvo iš tų, kurie gali praleisti pusryčius. Mėgo skaniai ir sočiai valgyti, o jos kūno formoms tai nekėlė jokios grėsmės.

Paskubomis palindo po dušu, išsikedeno drėgnus plaukus, brūkštelėjo tušu per ilgų juodų blakstienų galiukus ir pasikvėpino. Įšoko į patogius šviesiai mėlynus džinsus ir įsinėrė į raudoną sportinį džemperį dideliu gobtuvu. Baltos kojinės, dideli balti kedai, pabaigai – *nude* lūpų dažai, ir jau ji pasiruošusi. *Continental* pusryčiams, nuotykiams. Et. Viskam.

Prieš išeidama iš kambario, Gaja suspaudė lūpas ir pasiuntė savo atvaizdai veidrodyje oro bučinį.

*

Itališkos žiemos kvapas buvo ypatingas, o gal ji tik tarėsi tai jaučianti. Nesvarbu, nes žingsniuoti Trevizo gatvėmis – tikras malonumas. Pakylėta ir graži – tokia žengė iš *Continental*, perėjo Romos gatvę ir nukulniavo iki pat *Signori* – pagrindinės miesto aikštės, nuo kurios pradėjo savo suplanuotą turą po miestą. Gaja buvo ganėtinai disciplinuota, nemėgo šiaip sau klaidžioti. Galvoje tiksliai susidėliojo esminius akcentus – praktiškai neprireikė žemėlapių. Oras buvo tykus, be menkausio vėjelio, minkštas – užteko pūkinės liemenės ir džemperio.

Ji atkrugino galvą, kad apžiūrėtų milžinišką varpinę su laikrodžiu, perbėgo akimis per graščias Trečento aikštės arkas, slepiančias kavinių ir parduotuvių rojų nuodėmingoje žemėje.

„Italai, – galvojo Gaja, – labai teisingi žmonės. Jie be sąžinės graužaties mėgaujasi kūniškais malonumais: tobulas maistas, puikus vynas, gražūs pastatai. Ir nelaiko to tuštybe. *Dolce vita*. Net pamaldas – sekmadieninius vizitus į Dievo namus – sugeba derinti su jaukiu pasižmonėjimu.“ Gaja stabtelėjo, stebėdama tvarkingus senolius, sėdinėjančius ant suoloelių netoli galingos Trevizo katedros su penkiais žaliais kupolais. Norėtų ir ji taip elegantiškai senti... Na, gerai, dar ankstoka, bet puikiai galėjo įsivaizduoti save, sėdinčią ant suoloelio prie tokios šventovės ir plepančią su drauge apie anūkus.

Mintimis vėl nuklydo į pasivaikščiojimus su Pranu. Akimirką netgi pajuto, kaip jis švelniai spusteli jos ranką...

Baik, Gaja.

Paspartinusi žingsnį, pralėkė pro bažnytinio meno muziejų, apie kurį skelbė iškaba su Ticiano paveikslu. Deja, bet klajonėms po muziejus vienos dienos neužteks. Ji turėjo pasižymėjusi dar keturis ar penkis turistinius taškus: originalusis Krūtų fontanas, Trevizo kanalai, gynybiniai vartai, Pešerijos sala, kur kartkartėmis šurmuliuoja žuvų turgus, stebimas plokščiaveidės undinėlės iš kanalo.

Išties, ko tie žmonės it užkerėti traukia į Veneciją? Trevizo kanalai tarp namų, sujungti siaurais tiltukais ir sutekantys į Silės upę – ne ką mažiau patrauklūs ir egzotiški. Namai,

kylantys virš kanalų, it žaisliniai, pasteliniai, su mažučiais jaukiais balkonėliais. Aišku, visus ir visados traukia legendos – to iš Venecijos neatimsi. Kaip ir paslapties, kurios Trevizui šiek tiek trūksta – juk miesto paskirtis buvo labai proziška – gynybos bastionas.

Gaja sustojo tik pasiekusi paskutinį „karštąjį tašką“: San Tomaso gynybinius vartus virš Silės. Stovėjo ant puikiai išsilaikiusio penkioliktojo amžiaus tilto, kurio gale virš vartų arkos smaksojo išdidus liūtas, pakėlęs priekinę leteną.

– Ko spoksai, katine? – sumurmėjo Gaja ir šyptelėjo.

Tuomet – visai neįtikėtina – ji susigraudino. Parimusi ant turėklo, ritantis ašaroms per skruostus, Gaja kūkčiojo, atsirėmusi į tilto atbrailą, žiūrėdama į miglotai prieš akis besiliejančius šaltai žalsvus Silės vandenį. Bene čia bus raudojusi ir kokia Romos imperijos laikų gražuolė, kurios sužadėtinis negrįžo iš karo? – galvojo rimdama, apsidairiusi, ar niekas jos nematė. Dėkuidie, niekam ji nerūpėjo.

Įskaitant buvusį mylimąjį, likusį gimtajame Vilniuje savo noru ir niekad niekur nekariavusį. Net nežaidusį karo vaikystėje. Kur ten! Pranas ir ginklai buvo du visiškai nesuderinami dalykai. Nei lašo agresijos jo veide ir povyzoje. Net pykti jis dorai nesugeba – ar būtų kitas ją taip pavėjui paleidęs?! Ją – nuostabią, sėkmingą, perspektyvią, nuovokią merginą?!

Su palengvėjimu pajutusi, kad neapykanta svarstyklėse vėl nusveria meilę ir ilgesį, Gaja nusišluostė džemperio rankove varvančią nosį ir ašaras.

Beje, Silės vanduo – *prosecco* spalvos – dievaži. Ir dar – kaip ji sugebėjo pamiršti? Trevize nuodėmė neparagauti burnoje tirpstančio sluoksniuoto tiramisū. Juk akivaizdžiai išsivadėjo visos gliukozės atsargos iš kraujo, todėl ir bliuana it avis ant tilto.

Susitvardžiusi ir apimusi Gaja išsitiesė, aukštai iškėlusি smakrą pasuko link Trevizo senamiesčio. Nueidama dar sykį atsigręžė į liūtą, rodos, tebestebintį ją su pakelta priekine letena.

„Mudu panašūs, – suokalbiškai mirktelėjo Gaja liūtui. – Ar ne, katine?“

*

Kol parsirado į viešbutį, buvo jau sutemę. Gaja, išėjusi į balkoną, dribtelėjo į kėdę, ištiesusi pavargusias kojas, užhipnotizuota mirguliuojančių Trevizo švieselių. Būtų dabar daug ką atidavusi už dūmą. Vieną vienintelį – jaukų, landų, atpalaiduojantį. Bėda, kad prieš du mėnesius buvo metusi tą blogą įprotį. Tikriausiai linkėdama gero savo sveikatai ir odos grožiui arba bandydama prisigerinti Pranui?

Kam dabar tai rūpi? Iš vienos pusės, dėl skyrybų jautėsi labai sumautai. Tarsi jai kas būtų nupjovęs pirštą... Ne, greičiau – nukapojęs visą plaštaką. Iš kitos pusės, prieš nieką nereikėjo apsimetinėti. Nuolatos jaustis kalta. Dėl to, kad užtruko darbe, nes tai rūpi daugiau nei buitį, dėl to, kad dar nepasiruošusi gimdyti ir per plačiai svajoja.

Kol vėl nepradėjo irzti, Gaja greitai apsisprendė nusileisti į restoraną. Pavalgyti. Nusipirkti bare cigarečių. Antras punktas, be abejo, buvo svaresnis jos apsisprendimui išeiti iš kambario. Mat nuvargusį kūną masino balti purūs patalai, paslaugiai išskedenti plačioje lovoje.

Gajai labai patiko Sinnead O'Connor. Maištingas jos būdas ir stiprus balsas derėjo tarpusavyje. Bet *Nothing compares* – dainos, persekiojančios nuo pat išsiskyrimo su Pranu ir įkyriai besismelkiančios į lūpas, šiandien turėjo būti per daug.

Nieko. Ji nors kartą nuo pradžių iki galo išklausys visą dainą, užuot jos vengusi. Juk nuo ko susirgai – tuo ir gydykis, tiesa?

Susirado dainą savo *play list'e*, paskui – nusirengė ir palindo po dušu, užvėrusi stiklines duris. „Kaip keista, – mąstė, klausydamasi pirmųjų dainos akordų ir pirmos frazės – *it's been seven hours and fifteen days, since you took your love away* – po velnių, net laikas, minimas dainoje, sutampa!“

Išties, jiedu išsiskyrė prieš dvi savaites. Tik kas iš ko pagrobė meilę – ginčytinas klausimas.

Since you been gone I can do whatever I want

I can see whomever I choose

I can eat my dinner in a fancy restaurant

But nothing

I said nothing can take away these blues

'Cause nothing compares

Nothing compares to you...

Bandydama išspausti iš savęs viską, ką dar galėjo, Gaja galvojo, kad turi teisę paliūdėti. Truputėlį pasigaili savęs, kyšteli nosies galą į nuskriaustosios kailį, neteisingai nuskriaustos.

Išlindusi iš dušo ir užtildžiusi graudžiąją Sinnead, Gaja sausai nusitrynė baltu viešbučio rankšluosčiu ir per galvą užsitraukė juodą berankovę prigludusią suknelę. Tuomet vėl atsiminė turinti tatuiruotę, begėdiškai atvirai nugulusią ant kairiojo peties. Ką gi, Gaja. Niekuomet nebuvai gera mergaitė. Fenu išsipūtusi plaukus, ji pasidažė lūpas ir susikėlė ant pakaušio plaukus, susegusi vieninteliu turimu sesers dovanotu segtuku. Įsivėrė didelius sidabrinus auskarus. Įsispyrė į aukštakulnius, kurių nepamiršo įsimesti, numanydama, jog netgi vykstant slidinėti tokie ginklai kartais praverčia. Na, ar ne Žemės valdovė?

Taip, tikrai, *I can eat my dinner in a fancy restaurant*. O apie tai, kad *nothing compares to you* – dar bus matyti, Pranai.

Sausakimšoje restorano salėje kelneris paslaugiai palydėjo iki vienintelio tuščio stalelio pačiame kampe, jaukioje nišoje. Dzingsėjo stalo įrankiai, neįkyriai fone grojo džiazas. Salė buvo nedidelė, jauki, sienos ir staltiesės – šampano spalvos, didžiulius langus dengė ilgos sunkios užuolaidos. Ant kiekvieno stalelio skleidėsi po baltą rožę. Kelneris užžiebė žvakę ir

dingo, palikęs priešais ją atverstą didelį meniu rudais odiniais viršeliais.

Gaja jautėsi nejaukiai – aiškiai persistengė atklibinkščiavusi su savo aukštakulniais – aplink tebuvo vien pagyvenusių turistų poros, dauguma – anglakalbiai ir keletas – azijietiškos išvaizdos. Visi atsipalaidavę, smagūs, nesivarginę puoštis – aplink vien tradiciniai džinsai ir kelioniniai megztiniai.

Ji nudelbė akis į meniu, bandydama susikaupti ir nesidairyti. Užsisakė salotų su šamu ir stalo vandens – jei rūkys, tai bent nesiurbčios vyno šį vakarą. Viena blogybė – tai ne dvi. Juk rytoj nuo pat ryto turės vairuoti.

Su apetitu kirsdama įmantriai papuoštą patiekalą, Gaja atsipalaidavo ir atkuto. Išties, kas sakė, kad blogai, jei vakarienai pasipuošusi tarp apsmurgėlių? Nejaug dėl to, kad ji jauna, graži ir vakaroja viena, kas nors ims ir palaikys nerimta?

Staiga Gajai toptelėjo, kad ji neturi draugių. Išskyrus seserį, nei vienos artimos, nuoširdžios, nepavydžios draugės, kurią būtų norėjusi ir galėjusi pasikviesti į kelionę. Ji buvo vienintelė moteris, užimanti tokias aukštas pareigas įmonėje. Bendradarbėms ji buvo konkurentė. Konkurentė visomis prasmėmis – kaip profesionalė, kaip jauna, daili, netekėjusi, pavojinga moteris. Su kuria nepakeliui per pietų pertrauką susikabinti liežuviais, pavirkauti dėl pernelyg mažo atlygio ir per ilgą darbo valandų. Juo labiau – paatvirauti meilės reikalais. Jei kuri suuostų, kad Gaja išsiskyrė su ilgamečiu partneriu – trintų rankas dėl jos nesėkmės.

– *Anything else, signora?* – kelneris nepastebimai prisistatė paimti jos lėkštės.

Restorano salė jau buvo apytuštė – pagyvenę turistai pavakarieniavę išsidangino ilsėtis. Gaja užsisakė kavos. Būti Italijoje ir nesimėgauti kava. Tuo metu į salę įžengė vyras, itin pagarbiai lydymas restorano administratoriaus.

– *As usually...* – pasiekė Gajos ausį paskutinė frazė, ir vyriškiui buvo paslaugiai atitraukta kėdė prie stalelio Gajai iš kairės.

Šiam sėdantis, Gaja spėjo paskubomis smalsiai jį nužvelgti – vidutinio amžiaus, augalotas, puikiai sudėtas, gražios laikysenos. Tačiau tuojau pat teko nusukti žvilgsnį, nes vyriškis atsakė tuo pačiu – atvirai ir susidomėjęs ją nuskenavo žvilgsniu. Kitaip nei Gaja, vyriškis akių nenuleido. Belaukdama kavos, visu kūnu jautė jo įkyrų, dėmesingą žvilgsnį, nuo kurio kūnas įsitempė, užsiplieskė žandai.

„Gal aš tik fantazuuju, kad jis į mane spokso?“ – dingtelėjo akimirka, jau besiskubinant baigti kavą.

Tačiau po akimirkos prie jos stalelio stovėjo kelneris, rankose laikydamas baltu rankšluostėliu apsuktą vyno butelį.

– Ponas prie gretimo stalelio klausia, ar leisite jus pavaišinti.

Kiek padvejojusi, Gaja linktelėjo, mintyse save pliekdama – čia bus kaip su tatuiruote, nejaug neišmoks ištartai aiškaus „ne“?!

Tačiau į jos aukštą taurę, pastatytą priešais, jau liejosi putojantis *prosecco*, kelneriui barbenant angliškai neblogai įsisavintą frazę – „vienas sodriausių rūšinių iš Veneto regiono“.

Gaja, vis labiau rausdama, priglaudė taurę prie lūpų.

– Neprieštarausite? – nepažįstamasis, stovėdamas priešais visu įspūdingu ūgiu, sududeno angliškai.

Gaja papurtė galvą. Šis klestelėjo priešais, per stalą ištiesdamas didelę ranką:

– Semion.

„Rusas?“ – nustebo Gaja.

Nenoriai ištarė savo vardą ir ištiesė vyrui ranką. Semionas kilstelėjo, manieringai ir lengvai priglausdamas jos ranką prie lūpų.

Dabar turėjo progą įdėmiau apžiūrėti vyrą – maždaug keturiasdešimt penkerių ar kiek vyresnis, itin plačių pečių, didelė burna, mėlynakis, baltadantis, saulėje nurudusio veido, nors ir viduržiemį. Greičiausiai Italijoje ne pirmą dieną. Amžių išduoda kelios gan gilios raukšlės kakte ir atsikišęs keturkampis smakras. Keistokai apsilkęs: smulkiai raštuoti marškiniai susegioti iki pat kaklo, rankogaliai – su trikampėmis auksinėmis sąsagomis. Trumpai apsikirpęs, plaukai – juodi, nežymiai žilstelėję ties smilkiniais. Semiono laikysenoje ir išvaizdoje buvo kažkas, ką galėtum pavadinti brutaliu vyriškumu – viliojančiu ir atstumiančiu vienu kartu. Grėsmingu, bauginančiu ir masinančiu.

Grobuoniškas *macho*. Su tokiu jai nepakeliui. „Tokie moteris naudoja tik vietoje pripučiamų lėlių“, – toptelėjo Gajai, besistengiančiai atkakliai nespoksoti į Semioną.

– *Nice tatoo*, – netikėtai pastebėjo vyras, palinkęs per stalą arčiau jos peties.

Gaja sutriko – juk pažintys paprastai pradedamos ne nuo tokių keistų komplimentų – turėjo bent jau paklausti *Where are you from* ar panašiai.

Gaja šyptelėjusi gūžtelėjo pečiais. „Chamas – ko iš tokio norėti?“ Ji ilgai netruks: išgers tą pradėtą taurę (vynas – tikrai ne iš prastųjų), ir – lik sveikas, sudie...

Beje, ji akimomu apsisprendė, kad vienintelis neišgalvotas dalykas, atskleistas Semionui, teliks jos vardas. Ir jį galėjusi sukurpti. Ką gi, nesumetė – vėlu.

– *Where are you from?* – nusišypsojo Semionas, užduodamas Gajos tikėtasi neutralų klausimą.

– *Belgium... Bruxelles*, – išpoškino ji pirmą neblogai pažįstamą vietą.

Briuselyje lankėsi tiktai kartą. Nors daug kas peikia tą pernelyg romantika nealsuojantį miestą, ji sugebėjo ten atrasti širdžiai mielų vietelių. Galbūt todėl, kad lankėsi pavasarį, kai visos užmiesčių alėjos skęsta rausvuose sakurų debesyse.

– *Alors, peut etre nous pouvons parle francais?*

O, velnias. Ji bus pamiršusi, kad ten beveik visi – dvikalbiai. Semiono prancūzų skambėjo kur kas geriau nei anglų – tikriausiai dėl to, kad Gaja prancūziškai nebūtų sumekenusi nė žodelio.

– *Oh, no*. Aš ten gyvenu tik metus. Dar neišmokau prancūziškai... sklandžiai.

Dabar jis paklaus, kur gyvenau prieš tai. Ji užbėgo už akių:

- Iš kur jūs?

- Šiuo metu turiu verslą ir gyvenu Italijoje, bet esu kilęs iš Rusijos. Sankt Peterburgo.

Vadinasi, ji atspėjo. Tiesa, tam didelės įžvalgos neprireikė: Semionas kalba angliškai su grubiu akcentu. Tik rusai tokį juokingą išlaužia.

- Ką tokia jauna ir graži mergina viena veikia pavojingame Trevize? O gal jūs ne viena?

- Pavojingame Trevize? - Gaja nesusilaikė balsiai nenusijuokusi. - Aš galvojau, kad Italijoje nebent Sicilija turi tam tikrą, švelniai sakant, kriminalinę istoriją. Važiuosiu slidinėti. Trevizas - tarpinė stotelė.

- Na, tokiai išskirtinei merginai kaip jūs vienai pavojinga visur, ne tik Trevize,- suokė Semionas, o Gajai vis labiau atsipalaidavo. - Kur slidinėsit?

- Netoli Kortinos d'Ampeco, - Gaja nejučiomis vėl išpoškino teisybę, užuot ką nors įdomesnio sugalvojusi.

- Nuostabios vietos. Ne kartą ten slidinėjau. Beje, galiu jus pavėžėti.

- Oi, ne ne. Aš pati, aš pati, - ji sumosavo rankomis kaip kokia penkiametė, kuriai tėtis ką tik pasiūlė užrišti batraiščius. - Rytoj iš pat ryto išvykstu. Išsinuomojau automobilį.

- Vairuosit pati? Dar mažumėlę pagalvokit, Gaja. Kol kas oras ramus, bet rytoj po pietų žada sniegą. Kelias gan ilgas, per kalnus. Bus slidu.

Semionas dar sykį pripildė jos taurę.

- Už pažintį. Nesitikėjau šįvakar banaliame Trevize sutikti deivės, - Semionas kilstelėjo taurę, atvirai spoksodamas Gajai į akis. - Šiais laikais deivėms neleidžiama būti tiesiog... deivėmis. Jos puikiai vairuoja, įvaldžiusios rimtas profesijas... Ką jūs veikiate gyvenime?

- Užsiimu sinchroniniu plaukimu, - leptelėjo Gaja.

Jei meluoti - tai iš širdies, išradingai.

Semionas nuoširdžiai nusikvatojo.

- Tai bent. Kortinoj yra SPA su neblogu baseinu, kad neprarastumėt įgūdžių, - panašu, kad jis šaipėsi.

- Be abejo. Aš be vandens - kaip be oro, - pasakė Gaja, jausdama, kad laikas tučtuojau baigti įsisiūbuojantį pokalbį. - Dėkoju už vyną.

Semionui nespėjus pakilti iš vietos, ji perbėgo salę, kaukšėdama nepatogiaisiais aukštakulniais. Išeidama iš restorano, abipus durų spėjo pamatyti du niūrios išvaizdos vyrus - ne ką žemesnius už Semioną, apsitaisiusius tamsiai.

„Nejau - asmens sargybiniai? - smilktelėjo nejauki mintis. - Su kuo aš ką tik susipažinau?“

Įvirtusi į savo kambarį, ji nuspėję nepatogius batelius ir dribtelėjo aukštelninka ant lovos. Širdis šuoliuote šuoliavo, skruostai degė. Pokalbis viską viduje sujaukė, supynė - ji troško kuo greičiau pamiršti tą vyriškį ir atsiriboti nuo tos Gajos, kuri buvo virtusi kvaila *kadrinama* avele.